

Soli Deo Gloria

A KAPOSVÁRI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2020. SZEPTEMBER 30.

XXVII. ÉVFOLYAM 3. SZÁM

**ISTEN
HOZOTT**

*„Közeledtél,
mikor
kiáltottam
hozzád,
így szóltál:
Ne félj!”
(JSir 3,57)*

Tartalomjegyzék

1. Címlap
2. Kaposváron történt
3. Igei köszöntő
- 4-6. Interjú dr. Petró Lászlóval
7. I. Gyülekezeti tábor
8. Közösségépítő tábor Fenyvesen
9. Elköszöntek a főnővértől
9. Nyáron sem tétlenül
10. Munkácsy Krisztusa
10. Lelkészgyermek keresztelese
11. Rendhagyó tanévnnyitás
11. Csendesnap Hajmáson
12. Örömteli találkozás az ovisokkal
12. Ismerkedő tábor a legkisebbeknek
13. A végzősök tablóképei
14. Bugacon és Kecskeméten járt a Károli kör
14. Kántorunk esküvője
15. Orgonafelújítás
15. Vendégház megnyitása
15. Közös reformációi istentisztelet
16. Templomtisztítás
16. A táborok a feltöltődés helyei

Kaposváron történt

elénk, hogy ennek a helyiségnek komoly jelentősége lehessen a jövő szempontjából is, hiszen a Presbitérium elfogadta azt a javaslatot, amely szerint az üzlethelyiségben református könyvesbolt és kávézó létesüljön. Egy olyan helyet szeretnénk

Igen mozgalmas nyár van mögöttünk. Már a pünkösdi Soli Deo Gloria megjelenésekor éreztük, hogy Isten a vírusban is hatalmas dolgokat készített elő számunkra. Ebben a lapszámunkban is számos olyan esemény kapott helyet, amelyről nem reméltük, hogy ebben az esztendőben megtartásra kerülhetnek. Ha az elmúlt hónapok eseményeit nézzük, Istennek egy jövőbe vezető útmutatása mindenképpen idekívánczozik. Egy olyan esemény, amely hamarosan látható formát is ölt majd környezetünkben.

Isten csodálatos módon teremtettem meg ismét a növekedés lehetőségét, hiszen július végén megvásárolhattuk a Kossuth u. 34. szám alatti ingatlan régi vegyesbolt részét. Ez a sarki épületrész a templomunkkal szemben található, ennél fogva stratégiai jelentőséggel bír. Azért nagy csoda, mert Isten azt az utat adta

itt kialakítani, ahol lehetőség van az Isten Igéjével való találkozásra. Azért nagy csoda ez, mert a város egy frekventált területén létrehozhatunk egy olyan találkozási pontot, amely valóságos magtára lehet Isten szavának, egy feltöltődési és táplálkozási hely. Ezen túl terveink szerint lehetőség nyílna arra is, hogy leülve esetleg belebebe olvasva a kiadványokba, vagy egy-egy szervezett irodalmi est adjon otthont és teret a lelki élet gyarapodásának.

Nagy kincse lehet egy ilyen hely a gyülekezetünknek, hiszen ezzel nemcsak a város református értékei növekednek, hanem mi is még teljesebben élhetjük meg a templom falain túli szolgálatunkat. Adja Isten, hogy ezen falak tanúi lehessenek annak, ahogyan Isten életeket érint meg és ha kell, akkor formál át!

DR. PETRÓ LÁSZLÓ
LELKIPÁSZTOR

Akiket elszólított az Úr

(május 20. és szeptember 30. között 12 személy)

a temetés időpontja

Dolgos Éva	(1963.06.02.)	06.05.
Kun Ildikó	(1961.12.11.)	06.09.
Kőműves Ernő	(1935.09.09.)	06.19.
Illés Jánosné	(1944.10.21.)	07.15.
Mike Istvánné	(1925.11.22.)	07.16.
Schleining Jenőné	(1937.09.25.)	07.28.
Filipovics Jánosné	(1927.04.09.)	07.28.
Réti László	(1937.03.30.)	08.13.
Zóka-Dani Józsefné	(1931.08.11.)	09.15.
Nemes Andrásné	(1938.03.29.)	09.21.
Bordás László	(1943.11.15.)	09.24.
Fabu Andrásné	(1940.08.23.)	09.30.

KIADÓ: DR. PETRÓ LÁSZLÓ
református lelkipásztor.

Kaposvár, Kossuth Lajos u. 23.

Telefon: 82/826-926

Szerkesztette és tördelte:

NAGY MIKLÓS presbiter.

NYOMTA: Corvina Nyomda

Kaposvár, Raktár u. 23.

Telefon: 82/526-380.

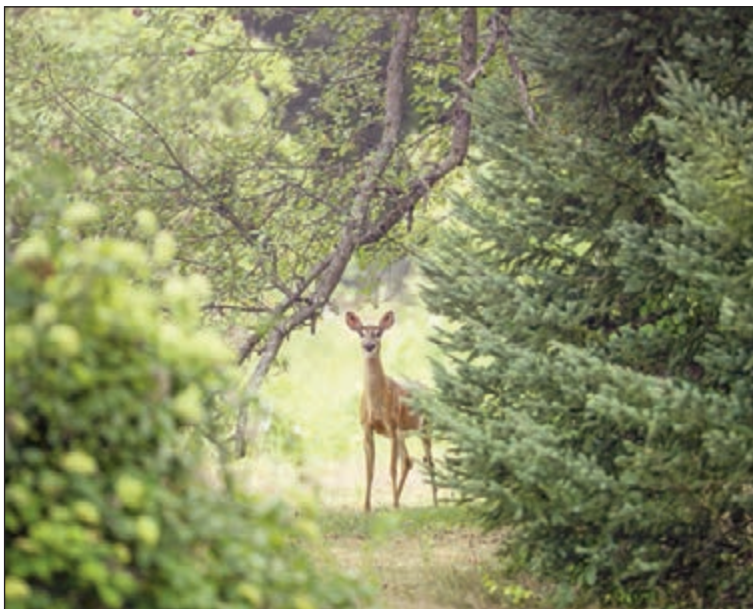
E-mail: corvina@kapos-net.hu

Igei köszöntő

„Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre.” (2Kor 5,17)

Mostanra már szinte teljesen hozzászoktunk a tavasz óta megváltozott életünkhöz. Maszk nélkül nem indulunk el sehová, kerüljük a kézfogást, arrébb lépünk, ha valahol az utcán köhögő emberrel találkozunk és minden programra úgy indulunk el, hogy folyamatosan számolnunk kell a lemondás lehetőségével. Megváltozott a gondolkodásunk is, hiszen sokkal többet figyelünk arra, hogy kerüljük az olyan alkalmakat, ahol nagyobb tömeg várható. Másképpen tekintünk a találkozásokra, igyekszünk minél rövidebb időt eltölteni szociális érintkezéssel. Többször átgondolunk olyan dolgokat, amelyek ezidáig eszünkbe sem jutottak. Egyszóval nagyon sok minden megváltozott körülöttünk, amire nemigen voltunk korábban felkészülve.

Pedig akár készülhettünk is volna rá, hiszen az élet tele van változással. Évekig töprengtem azon, hogy miként lehet a karácsonyi történetnek új és új impulzust adni? Hatalmas lelkipásztori aggály, hogy egy mindenki által jól ismert és sokat hallott történetet hogyan lehet újabb megvilágításba helyezni? De valahogyan mégis minden esztendőben újat tud mondani az a történet, amely már gyerekkorunk óta életünk szerves részévé vált. Pedig a történet ugyanaz marad. Sőt, ha az év más szakaszaiban olvassuk, üzenete akkor sem változik meg. Hosszú idő telt el, amíg magam is rájöttem, hogy azért lehet mindig újat találni a karácsonyi történetben, mert a Szentírás ugyan nem változik, de mi igen. Pontosabban nem is igazán mi változunk, hanem változik az élethelyzet, amibe benne vagyunk.

Változnak a körülményeink, változnak a hatások, amik bennünket érnek és természetes dolog, hogy erre az embernek reagálnia kell. Ha nem tesszük, akkor valamiben lemaradunk és elveszítjük az üzenetet. Tehát hozzá kellett szoknunk ebben a változó világban, hogy alkalmazkodjunk a változásokhoz és egyszersmind ez jelenti életünkben azt az állandóságot, hogy aktuális maradhat az Igének az üzenete. Micsoda csodálatos dolog ennél fogva annak a felismerése, hogy a világ bárhogyan is változik, bármerre is fordítsa a mi figyelmünket, de az Igének mindig lesz üzenete, mert bármi is történik Isten az Ő szavát nem fogja tőlünk megtagadni.

De vajon akkor hogyan is kellene erre a mostani állapotra tekinteni? Pál apostol a korinthusiaknak egy folyton, folyamatosan megújuló életéről beszél. Talán az sem véletlen, hogy a reformáció egyik jelmondata volt a semper reformata, azaz a folyamatos formálódás. Mindenekelőtt azt kell önmagunk számára is tisztázni, hogy folyamatosan változni és folyamatosan formálódni nem jelentik ugyanazt. A folyamatos változás azt jelenti, hogy az ember időnként értékeket cserél, míg a folyamatos formálódás azt jelenti, hogy már egyszer rátaláltunk a drága kincsre, amelyhez folyamatosan igazodnunk kell. Amikor Pál az új teremtésről beszél, akkor tökéle-

tesen tisztában van az ember minden bukásával. Tisztában van azzal, hogy még aki Krisztussal járja útját, az is megbotlik. Folyamatosan, szüntelenül kell ezért megújulnunk és életünket Krisztushoz igazítani, pontosabban engedni, hogy Ő formáljon bennünket. Hiszen ha az Ő kegyelme formálja döntéseinket, akkor léphetünk át egyik világból a másikba: a folyton csüggedő elbukók régi világából a folyton megbocsátottak reményteljes

új világába.

Így nem is marad más hátra, mint a körülményeinkben jelen lévő folyamatos változást értékeljük a krisztusi új teremtés oldaláról. Pál apostol amikor az új teremtésről ír, akkor nem az élet bizonyos területeire vonatkoztatja a Krisztushoz való feltétlen és folyamatos igazodást, hanem sokkal inkább az árad a szavaiból, hogy ez a krisztusi formálódás az, amely meghatároz mindent. S ha elhiszük, hogy Istennek van szava és válasza mindenre, minden élethelyzetben, akkor töretlenül hinnünk el, hogy ez a krisztusi kegyelem igazítani fog bennünket minden változáshoz. Ennél fogva jöhet bármilyen változás az soha nem fogja a Krisztus kegyelmét és érettünk hozott áldozatát megváltoztatni. Hanem sokkal inkább abban a reménységben kell élnünk, hogy ez a kegyelem erősebb minden változástól és amikor ez a kegyelem bennünket újjá teremt, akkor már mi magunk is felette állunk minden változásnak. Jöhet bármilyen körülménybeli, bármilyen életkori, bármilyen élethelyzetet érintő változás, a bennünket tápláló krisztusi kegyelem felette áll annak. Így az újjáteremtett ember ura lehet e kegyelem által minden változásnak, mert tudja, hogy Megváltója kezében tart mindent és uralkodik mindenek felett. Ámen

INTERJÚ

Dr. Petró László nagytiszteletű úrral

Dr. Petró László lelkipásztor november 1-jén tölti be az első év szolgálati idejét a kaposvári református gyülekezet élén. Ebből az alkalomból dr. Katona Enikő presbiter beszélgetett vele az eltelt egy év tapasztalatairól, nehézségeiről, sikereiről.

– Amikor gyülekezetünk lelkipásztor nélkül maradt, kételyek és kétségek között ingadozva, – dr. Tapazdi Tamás gondnok úr „fedezte fel” Önt, mint lehetséges és számba jöhető jelöltet, ennek a státusnak a betöltésére. Többszöri bemutatkozó látogatása után a presbitérium és az egész kaposvári gyülekezet egyhangúan az Ön meghívása és lelkipásztori felkérése mellett döntött. Nehéz volt-e dönteni Önnek és kedves családjának, hogy elhagyva régi gyülekezetét, elfogadja ezt a felkérését. Mi döntött az elhivatottsága, vagy a hivatása iránti felelőssége? Tudom, a kettő együtt jár. Nehéz volt-e lakhelyét és egy közösséget elhagynia egy új, ismeretlen, sokkal nagyobb és több kihívással, feladattal járó változtatás miatt?

– Életünk egyik legnehezebb döntése volt – kezdte dr. Petró László. Jól éreztük magunkat a szolgálati helyünkön, amire úgy tekintettünk, hogy akár onnan nyugdíjba is vonulhatunk majd ha az Úristen megengedi ezt. Amikor a kaposvári gyülekezet megkeresett bennünket, akkor tudtuk, hogy nem lehet elzárkózni az Isten által nekünk adott feladat elől. Nyitottak voltunk, de nagyon sok kérdés volt bennünk: fel kell-e adnunk majdcsak az egész addigi életünket? El kell-e jönnünk az ország egy olyan vidékére ahol jószerivel senkit sem ismerünk? Tudtuk, hogy nemcsak magunk, hanem gyermekeink jövőjéről is döntenünk kell, hiszen könnyen lehet, ők már csak látogatóba mennek vissza abba a régióba, ahol mi mindketten felnőttünk. Amikor a bemutatkozó szolgálaton jártunk itt az istentisztelet utáni sok kedves megjegyzés mind azt üzenték, hogy

Dr. Petró László lelkipásztor

nekünk itt a helyünk. A Presbitérium egyértelmű meghívása is tovább erősítette ezt a szándékot. Sokat töprengtünk, imádkoztunk, beszélgettünk. Beavattuk a hozzánk legközelebb állókat. Aznap, amikor már választ kellett adni a meghívásra, tisztán emlékszem, hogy az újszövetségi napi ige az utol vacsora előkészülete volt. Már önmagában ez is üzenet értékű volt, hiszen sokat foglalkoztam ezzel a történettel a doktori értekezésemben. A leírás úgy kezdődött, hogy „menjete be a városba.” Majd Jézus a tanítványaira azt bízta, hogy menjenek el egy olyan helyre, ahol nem ismernek senkit, de ne ez legyen a fontos nekik, ugyanis majd jön valaki, aki útba igazítja őket. Ők csak menjenek és készítsék el a vacsorát, azaz tegyék azt, amivel Jézus őket megbízta. Szolgáljanak, de ne törődjenek azzal, hogy mindez idegen helyen történik. Ebből értettük meg igazán, hogy nekünk mennünk kell és tenni, amit Jézus ránk bízott.

– Amikor megszületett a döntés, Ön már tisztában volt azzal, hogy milyen anyagi javakkal rendelkezik egyházunk, Nemcsak az ingatlanok: szociális egységek, iskola, óvoda, balatonfenyvesi és zselickisfaludi tábor, hanem a lelki gondozásunk, útbaigazításunk is a tét. Nem találta ezeket egyszerre sok-

nak, tehernek, fárasztó és kimerítő feladatnak?

– Hatalmas feladat, ami itt várt bennünket. A gyülekezetnek szerteágazó a szolgálata, szinte minden területen jelen vagyunk. Áldjuk Istent, amiért a múltban adott erőt, lehetőséget és olyan személyeket, hogy mindezek a gyülekezet közösségében létrejöhessenek. Azt hiszem, hogy most Isten más feladatot ad a gyülekezetnek: a falak már állnak, minket pedig azért vezetett ide, hogy élet legyen ezen falakon belül. Hisszük, hogy ehhez az erőt, lehetőséget és áldást az Örökkévaló. A feladat nem teher, nem is fárasztó, sőt még nem is kimerítő. Sokkal inkább inspiráló, ugyanis van lehetőség arra, hogy az ember tanuljon nap, mint nap és megélje azt, hogy csak úgy állhat benne helyt, ha minden nap Isten kezébe helyez mindent.

– Az eltelt időben a különböző témájú és jellegű összejöveteleken és a szokásos presbiteri üléseken mi mind meggyőződhattunk precíz, pontos, munkájáról, mindenre kiterjedő figyelméről. A legapróbb esemény sem került el a figyelmét, és mindent megosztott a gyülekezetrel. Talán előjegyzési naplót vezet és mindent pontosan dokumentál, hogy soha semmit nem felejt el?

Vannak dolgok, amelyek elválaszthatatlanul hozzátartoznak a küldetésünkhöz. Az egyik legfontosabb, hogy figyeljünk egymásra. Az én elképzelésem szerint ez csak úgy működhet, ha tudunk egymás felé a legnagyobb szeretettel lenni. Ha szeretek valakit, akkor előbb-utóbb érdekelni fog az, hogy mi történik vele, ha pedig érdekel a mási személy, akkor annak lesznek külső jelei is. Természetesen van előjegyzési naplóm. Az igazat megvallva, sok esetben nem a napló a legnagyobb segítségem, hanem a feleségem. Ugyanis számtalanszor ő szokott dolgokra emlékeztetni és felhívni a figyelmemet, hogy biztosan örülne neki az az illető, ha felhívnam.

(Folytatás az 5. oldalon)

(Folytatás a 4. oldalról)

– A figyelme kiterjed a nevezetesebb évfordulók, egyházi és egyéb ünnepek megtartására is. Ünnepeztünk nyugdíjba vonulót, tisztségéről lemondót, kitüntettet. Minden-kinek megadta a tiszteletet és a köszönetet addigi munkájáért. Ritkán fordult elő, hogy Isten áldását kérve válogatás nélkül mindenki megkapta az őt megillető tiszteletet. Milyen indíttatásból tette mindezt? Hiszen mi mindnyáján ismeretlenek voltunk Önnek, és most már valamennyiünket saját nevén tud szólítani?

– Volt egyetemista korunkban egy retteget professzorunk, aki abban a hírben állt, hogy addig jó valakinek, amíg ő nem tudja meg a nevét. Próbáltunk minél kisebb feltűnést kelteni, csak hogy a nevünk ne legyen ismert előtte. Aztán megtudta a maga idejében, de korántsem volt annyira gyötrelmes. A nyáj őrzője pontosan fordítva van: csak akkor tudja megvédeni a juhokat, ha tudja a nevüket és azon szólítja őket. Pontosan ilyennek kell lennie egy lelkipásztornak. Akkor tudja a rábízottakat egyszerre megvédeni és továbbvezetni, ha közöttük van és nevükön szólítja őket. Ettől lesz élet a kapcsolatainkban és ettől fogjuk úgy érezni, hogy beszélgetéseink nem felszínesek, hanem mély, szeretetteljes érdeklődésből fakadnak, mert részt akarunk venni egymás fájdalmában és örömeiben.

– Sokat és figyelmesen foglalkozik a fiatalokkal. Külön programokat, műsorokat, istentiszteleteket szervez nekik. Ez egy nagyon fontos feladat. Gyülekezetünk előregedőben van, ki kell nevelni az új nemzedéket, akik majd elfoglalják helyünket mind az életben, mind Isten házában, a templomban. Hogy vélekedik iskolánk és a gyülekezet református ifjúságáról? Lesz-e utánpótlás Ön szerint? Remélhetjük-e hogy ez az új generáció követ majd minket a kitaposott úton, Isten útmutatásai szerint?

– Azt gondolom, hogy az életünk leginkább egy vízszintes vonalhoz hasonlít. Isten időnként megszólít bennünket, mintha ezen a vonalon

A Petro család: Máté, Edina, László és Veronika

lenne egy felülről lefelé tartó egyenes. A mi nagy kiváltságunk és szabadságunk, hogy válaszolhatunk az Isten megszólítására. Éppen ezért a mi feladatunk az, hogy ott legyünk a fiatalok életében és elmondjuk nekik, hogy Isten hogyan szólítja meg őket és próbáljunk olyan példát adni, amely arra vezeti őket, hogy ők is akarjanak választ adni erre a hívó szóra. Ily módon a mi reménységünk az, hogy tegyük a feladatunkat ezután is és én hiszem, hogy Isten ki fogja nevelni a következő egyház és gyülekezet építő generációt is. Ehhez azonban megkerülhetetlen mindannyiunk felelőssége és imádsága. nem szabad csüggednünk, ha ez nem egyik-napról a másikra történik meg, hinnünk kell, hogy szolgálatunknak Isten megadja majd a maga idejében a gyümölcsét.

– Volt és van egy nagyon szomorú helyzetünk, értem ez alatt a világméretű járványt, ami végigsöpört országunkon és Kaposváron is. Kényszerű megoldások, célszerű védekezések, útbaigazítások, tiltások és javaslatok alapján éltünk majdnem három hónapig. De szerencsésen átvészeltük. Ön ott állt mindvégig a szószéken, nem hagyott csüggedni bennünket. Optimista volt és igyekezett ezt az érzést belénk ültetni, hogy bízzunk és reménykedjünk, mert ennek a rémálomnak egyszer vége lesz. Hogyan élte meg, hogy üres templomban, a szószékről a mikrofonnak, felvevő kamerának, TV-nek, rádióknak tartott istentiszteletet? Így

is eljutottak az Ige szavai minden református testvérünkhöz.

– Fizikailag egy kimondottan nehéz helyzet volt. A folyamatosan üres templomban való igehirdetés majd kétszer annyi erőbe telt, mint máskor. Egyetlen dolog segített rajta át. Az embernek nem csak azt kell észrevennie, ami a szeme előtt van, jelesül az üres templomot. Hanem a kamerában meg kell látni azt a sok-sok kedves embert, akik

hez Isten most azt választotta, hogy ezúton akar szólni. A kamera ilyenkor átváltott megannyi családi otthonra, ahol nagy kiváltság volt így virtuálisan „jelen lenni.” Véleményem szerint, amikor elengedtük a sóvárgás gondolatát, akkor Isten hatalmas teret nyitott meg a formálódás előtt. Bátran merem állítani, hogy a gyülekezetünk az egyik legnagyobb nyertese volt ennek az időszaknak, hiszen túl tudtunk látni a megkötözöttségen.

– Amikor a sok-sok tilalmat feloldották, gondja volt szabadságyaralás megszervezésére családja és a gyülekezet tagjai részvételével. Milyen feltöltődést, kikapcsolódást, pihenést jelentett ez a pár nap a gyülekezeti tagok körében?

– Páratlan lehetőség volt ez a néhány nap arra, hogy együtt legyünk más közegben is. A vírus okozta nyomorúság hajtott bennünket előre és jó volt átélni azt, hogy bármilyen botlás előtt is álltunk, mindig az Isten tenyerébe estünk. A tábor nagyon sok munkát jelentett, ugyanakkor örömteli kötelességként élte meg az ember. Már tervezzük a jövő nyári balatonfenyvesi időszakot és örömmel hirdetem, hogy sikerült egy néhány napot (július 3-7) között szabaddá tenni arra, hogy a gyülekezetünk ismét ilyen módon tudjon lelkileg épülni. Nagyon is szükséges kiszakadni a megszokott keretek közül, mert meggyőződésem, hogy Isten áldásai minden alkalommal ott kezdődnek el.

(Folytatás a 6. oldalon)

(Folytatás az 5. oldalról)

– *Amióta Kaposváron lekipásztor, sokat tett templomunk felújítása érdekében. Szépült és modernizálódott templomunk és megszápult a templom-udvar is. Tudjuk, hogy még van tennivaló. pl. orgona felújítás. Tervez-e a közeljövőben a templomban még felújítást?*

– Örömmel éltük meg azt, hogy a járványt fel tudtuk használni arra, hogy a csendesebb időszak alatt néhány időt igénylő beruházás megtörténjen, gondolok itt a templom teljes külső világítására, vagy a játszótér telepítésére. Jónéhány feladat áll még előttünk. Örömmel adom hírül, hogy az újság megjelenésére teljesen megújul majd a templomi hangosítás, valamint a közvetítések is modernebb formát kapnak majd. Az orgona felújítása is elkezdődik hamarosan. Jó lenne egy szép kiállító teret nyitni a toronyfeljáró helyiségében, amihez már szépen gyűlnek az anyagok. Fontos lenne egy olyan hirdetőtáblát is elhelyezni az utcafrontra, ahol hírt adhatnánk a lényeges eseményekről. Elkészült egy több mint 200 fényképből álló sorozat, amelyből egy gyönyörű templomi fotóalbumot szeretnénk összeállítani.

– *Úgy vettem észre, hogy ön közvetlen és társasági ember. Részt vesz Kaposvár kulturális életében. Bárki bármilyen kérdéssel fordul önhöz, nem utasítja el. Talán ez hivatásából adódik? Arra is gondja volt, hogy külhoni magyar református gyülekezet lelki életét irányítsa, vezesse és útmutatásokban részesítse. Össze tudja-e ezt egyeztetni itteni feladataival és családi kötelezettségeivel?*

– Hálás vagyok a Presbitériumnak és a gyülekezet egész közösségének, hogy lehetővé tették ennek a szolgáltatnak a folyamatosságát. Szeretettel és örömmel végzem a Luxemburgi Magyar Protestáns Egyházban a szolgálatot. Nagy nehézsége ennek a szolgáltatnak, hogy a család itthon marad. Gyönyörű időszak volt még Veronika születése előtt, hogy másfél évig feleségemmel együtt szolgálhattunk, ugyanis ő végezte Luxemburgban a hitoktatást.

Boldog családi ünnep Petrőknál

Bízunk benne, hogy az Úristen ad majd erőt ahhoz, hogy folytatódjon ez a szolgálat és mindkét gyülekezet életében áldásokat hozzon.

– *Amikor Kaposvárra költöztek, ön már családos ember volt. Kedves felesége és kislányuk követték önt legnagyobb örömeinkre. Azért is választottuk önöket, mert eleve felekezeti elkötelezettségi házaspárt szerettünk volna Kaposvárra. Hála Istennek, ez sikerült. Van egy lelki társa és azóta a család új trónörökösével szaporodott, aki már tagja a kaposvári református közösségnek, megkereszteltetése révén. Talán még korai lenne, de megkérdezem, szándékukban áll-e a család gyarapítása, - gondolom, ez nem tolazkodó kérdés, úgyis minden önök körül zajló eseményt megoszt a gyülekezettel.*

– Egyszer egy idősebb lekipásztor azt mondta nekem, hogy „tanuld meg és élj úgy, hogy a Parókia falai üvegből vannak.” Természetes dolog, hogy a lelkész család élete része a gyülekezet életének. Így az nem volt soha kérdés számunkra, hogy életünk nagy eseményeinél mindig helye volt a gyülekezetünknek. Amikor ideérkeztünk, akkor már vártuk Mátét és örültünk, hogy ő már ebbe a nagy családba született bele. Sajnos az elmúlt hónapok nem segítettek a kapcsolatok elmélyülésében, de ennek ellenére hála van a szívünkben, hiszen itt is sok családi barát-

tunk van már. Bízunk benne, hogy Isten megáld még bennünket és megadja a család bővülésének a lehetőségét, amit szintén örömmel osztunk majd meg a gyülekezettel.

– *Azt hiszem, mindenről beszélgettünk, ha valami kimaradt, kérem, tegye hozzá és szívesen közöljük a Soli Deo Glóriában. Mit adott önnek és családjának eddig a kaposvári gyülekezet? Hogyan értékeli a presbitérium és a többi tisztségviselő munkáját? Mire számít az eljövendőben?*

– Sok örömet, felelősséget és újszerű szolgáltatásokat éltünk meg eddig Kaposváron. Én személy szerint a leginkább azt tanultam meg, hogy az ember minden pillanatban meg kell, hogy maradjon lekipásztornak és minden döntése csak a krisztusi szeretet mérlegére hozható meg. Meg kellett azt is tanulnunk a különböző ügyekkel foglalkozva, hogy bármi is történjék, abban látszódnia kell, hogy Isten iránti elkötelezettségünk, a gyülekezet legfőbb javára hoztuk meg azt a döntésünket. Ebben a Presbitérium nagy segítségemre van. Sokat lehet számítani rájuk, és azt hiszem, hogy a legnagyobb titok a közösen megküzdött válaszokban rejlik. Én magam nagyon élvezem – bízom benne, hogy ők is – hogy számítok a véleményükre, gondolatiakra, olykor még a kérdéseikre is. Ezért szeretném ha erősödnének a presbitériumi kapcsolatok. Szükségesnek is tartom, hogy még ebben az évben közösen részt vegyünk egy presbitéri kiránduláson, amelyen közösen kell vizionálnunk és megfogalmaznunk egy jövőképet. Adja Isten, hogy amikor a jövőbe tekintünk, akkor csak a holnapban kezdet nyújtó és ránk váró Krisztus ragyogjon fel. Mert ha őt látjuk, akkor minden rendben lesz.

– *Köszönöm az interjút. Kíváncsi vagyok, hogy megmaradjon ilyen lekipásztornak és egyenes embernek, amilyennek megismertük azt hiszem, szerencsésnek mondhatjuk magunkat. Isten áldását kérjük további munkájára.*

– Nagyon köszönöm az interjút és a rendkívül kedves és figyelmes kérdéseket.

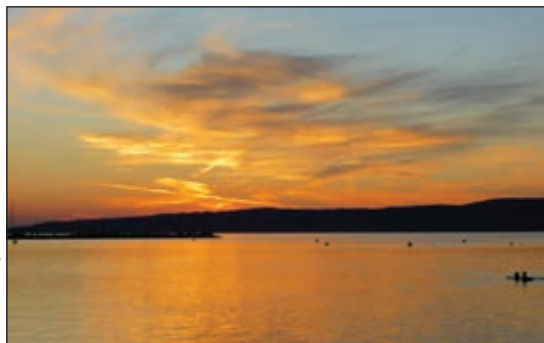
I. Gyülekezeti tábor

Ebben az esztendőben jelentősen megváltozott mindannyiunk élete. A koronavírus nem várt nehézségek elé állított mindannyiunkat, amelyhez igyekeztünk a lehető legjobban alkalmazkodni. Sok gyülekezeti alkalom elmaradt, sok tavaszi és nyári tervünk dugába dőlt.

Ugyanakkor berendezkedtünk egy másfajta életre, amely a gyülekezet számára is új szolgálati területüket szabadított fel. Sajnos – őszintén meg kell ezt is vallanunk – a balatonfenyvesi táborba is sok visszamondás érkezett. De ez a szomorú tény olyan utat nyitott meg előttünk, amelyre korábban gondolni sem mertünk. A felszabadult időpontokat látva az a kérdés fogalmazódott meg bennünk, hogy vajon miért ne tarthatnánk meg a Kaposvári Református Egyházközség első gyülekezeti táborát?

„Kik a boldogok?” Címmel meg is hirdettük az öt napos gyülekezeti tábor. Sőt, azon a héten még arra volt is lehetőség, hogy akik szeretnének, még a családjukkal néhány napot eltöltsenek a gyülekezet által üzemeltetett, de zsinati tulajdonú Református Gyermek és Ifjúsági Üdülőben. Az 54 jelentkező nagy örömmel érkezett erre az egészen különlegesnek ígérkező hétre, hiszen a március óta tartó veszélyhelyzetben talán már el is szoktunk attól, hogy a boldogságról beszéljünk? Most mégis közös vágy volt, hogy a hétköznapi rohanásban közösen meg tudjunk állni és együtt, időt szánva Istenre és egymásra, közösen keressünk válaszokat olyan kérdésekre, hogy a boldogságunkat hogyan tudjuk megélni a családban, a munkában vagy a közösségben?

Egy ilyen gyülekezeti tábornak mindig több célja is van egyszerre. Természetesen egy megkülönböztetett időt jelent, amelyben egy másfajta élethelyzetben, másfajta körülmények között találkozunk egymással, ezzel esélyt adva arra, hogy Isten a beszélgetéseket egészen más irányba terelje, mint amikor a vasárnapi Istentisztelet után csupán néhány percnyi időnk van

Fotó: Nagy Miklós

egymásra. Olyan időt jelentett mindannyiunk számára ez a hét, amelyben sikerült egy kicsit jobban megismerni azt, akivel talán évek óta látjuk egymást a templomban, esetleg még köszönünk is egymásnak, de mélyebb kapcsolat mind ezidáig nem lehetett közöttünk.

Ugyanakkor a tábor egyik célja volt az is, hogy közösen kerüljünk közelebb Istenhez. Ehhez megvolt a kialakult napirend, amelyben sikerült mindenre kellő időt hagyni. A reggeli és esti áhítatok olyan elcsendesedést hoztak, amelyek segítettek Isten értünk való fáradozásainak egy újabb vetületét megérteni. Ezeken az alkalmakon és a vasárnapi istentiszteleten a Hegyi beszéd boldogmondásait vettük sorra, hogy ezáltal is mind jobban megértsük, hogy Jézus miért is mondta ezt a tanítványainak és a Mellette való élet miért lehet minden nehézség ellenére határtalanul boldog élet? Minden nap során több alkalommal volt alkalmunk éneklés közben is elcsendesedni. Hiszen a tábor az a hely és az az alkalom, amikor még énekünkben is gazdagodhatunk, tanulhatunk újakat és bátran fordulhatunk gyülekezeti közegben nem csupán klasszikus istentiszteleti énekkincsünk felé. Ezeken túl minden napnak fontos

rése volt a délelőtti előadás, amely a boldogságot próbálta vizsgálni különböző aspektusokból. Természetesen vannak élethelyzetek, amikor magától értetődik a boldogság megélése, de van, amikor nagyon is nehéz és sok imádságnak kell elhangoznia, mire az ember meglátja, hogy miért is lehet hálás azért az élethelyzetért. Annyit azonban bizonyosan megtanultunk, hogy a boldogság nem egy olyan állapot, amely számunkra örömteli események sorozatának a következménye, hanem egy tudatos, Jézus melletti döntés, amelyben az Ő közelsége erőt ad és letörli a könnyeket.

Elmélyülve az előadáson hallottakon minden nap beszélgetésen volt lehetőségünk arra, hogy kérdéseinket feltegyük és épüljünk egymás meglátásai által. Természetesen volt alkalom a testi feltöltődésre is, a nyár legcsodálatosabb hetében minden délután kedvünkre fürdhattünk a rendkívül kellemes vizű Balatonban. Esténként pedig érdekes programok vártak ránk, bemutatkozással, játékkal, versennyel, vagy éppen a koronavírusról szóló orvosi kerekasztal beszélgetésben.

Visszatekintve a táborra azt kell mindenek előtt megállapítani, hogy természetesen akkor lett volna tökéletes minden, ha teljesen meg tudjuk tölteni a helyszínt. De első alkalomra, egy olyan helyzetben, ahol már fogyóban voltak a szabadságok, akkor, amikor csak néhány héttel a tábor előtt derülhetett ki, hogy meg tudjuk tartani ezt a hetet azt kell mondani, hogy nagyon is áldásos volt. Hálásan köszönjük mindenkinek a részvételt és bízunk abban, hogy Isten jövőre is megteremti annak a lehetőségét, hogy együtt lehessünk egy újabb gyülekezeti táborban. Ennek az időpontját már az év végén ki fogjuk hirdetni, hogy mindenki tudja az éves teendői közé beigazítani.

DR. PETRÓ LÁSZLÓ LEKIPÁSZTOR

Közösségépítő tábor Fenyvesen

„A személyes kapcsolatok ápolása nélkül nincs gyülekezetépítés, és ezt a feladatot nem lehet végképp átruházni; elhagyni pedig a sorvadás biztos jele.” (Steinbach József: Az Ige mellett, IX.20.)

Tudósítás az I. Gyülekezeti táborunkról.

Dr. Petró László nagytiszteletű úr kezdeményezésére az idén sor kerülhetett arra, hogy július 27-29. között gyülekezeti tagjaink családjaikkal pár napot nyaralhassanak a Magyarországi Református Egyház tulajdonában lévő, de a mi egyházunk községeink által üzemeltetett Balatonfenyvesi Református Gyermek- és Ifjúsági Üdülőben. Ezt követően július 29. – augusztus 2. között, ugyanitt került sor az I. Gyülekezeti táborunk megtartására. Most ez utóbbiból szeretnénk néhány eseményt felvillantani.

A tábor szervezői: dr. Petró László, Kiss Gyöngyi, Magyar né Seres Gabriella és Szabó Gergely lelkipásztoraink voltak – ez úton is hálás köszönet érte! –, akik a napi áhítatok során sikeresen erősítették hallgatóságuk Istenbe vetett hitét és gyülekezeti elkötelezettségét.

Nagyon ötletesen választották meg az ún. „boldogmondások” analógiájára a tábor vezér-gondolatát is: „Kik a boldogok?”-címmel. E mindannyiunkat – magán- és hitéletében is – mélyen foglalkoztató kérdés köré fűzték fel kiváló előadásaikat, majd az ezeket követő beszélgetések témaköreit: Boldogság a hitben; Boldogság a családban, közösségben; Boldogság a munkában. Ez utóbbi téma megvitatásánál pl. Tapazdi Jenőné Eszter az általa vezetett iskolájából hozott fel jellemző eseteket egykori jó és rossz tapasztalatairól. Főgondnok urunk, dr. Fekete László – aki feleségével együtt, akárcsak dr. Tapazdi Tamás gondnokunk, többször is meglátogatta a tábor – a pozitívumok mellett beszélt arról is, hogy milyen nehezen élte meg, ha olykor egy-egy ügyfelének nem tudott érdemben segíteni.

„Kerekasztal beszélgetés” címmel sor került olyan alkalomra is, ahol két meghívott orvos-vendégünk: dr.

Fotók: Nagy Miklós

A balatonfenyvesi református táborban az áhítatok után hite erősítő előadások hangzottak el

Dr. Petró László hallgatja dr. Skobrák Andrea és dr. Tóth Tamás tapasztalatait

Skobrák Andrea és dr. Tóth Tamás valott őszintén és tanulságosan arról, ők maguk hogyan élték meg a koronavírus járvány első hullámának tapasztalatait a hivatásukban és a magánéletükben, miből merítettek erőt, milyen kapaszkodókat találtak nehézségeik során e rendkívüli időszakban.

Mindemellett még többféle játék, szellemi vetélkedő és sportverseny is a közösségteremtés, -építés, és -formálás szándékát szolgálta. A vetélkedőn pl. a táborlakók három csapatban küzdöttek a pontokért. Kiss Gyöngyi lelkész vezetésével szólásmondások eredetét, jelentését kellett kitalálni. A Kistaj Sándor presbiterünk által rendezett pingpong-mérkőzéseken pedig a férfiakon kívül a nők is nagy csatát vívtak. A férfiak viadalának első három helyezettje: Kovács Balázs, dr. Tóth Tamás és Kovács Dénes lett. A nőknél Kolonicsné Bodrogi Annamária és Nagy Miklósné Ildikó között az első helyért végül csupán az egymás elleni eredmény döntött, – az előző javára. De bőséges egyéni szabadidő is rendelkezésünkre állt strandolásra vagy egyéb kedvtelésekre is úgy, hogy e pár nap valóságos testi-lelki felüdülést adhasson.

Gyülekezeti táborunk lakóinak

A Károli kör tagjai jól érezték magukat a táborban, minden előadáson részt vettek

életkora a legszélesebb skálát ölelte fel. A résztvevők között épp úgy voltak kisgyermekes és több generációs családok, mint fiatalok, középkorúak vagy az idősebb korosztály tagjai. A nagyobb figyelmet igénylő programok alatt a legkisebbek számára külön foglalkozást is tartottak, ezáltal is biztosítva a fokozottabb elmélyülés lehetőségét.

Az elhelyezés, ellátás sem hagyott kívánnivalót maga után. Köszönet illeti ezért a tábor vezetőjét, Orbán Katalint és ifjú segítőit, valamint a konyhai dolgozókat is, akiknek köszönhetően minden nap háromszori bőséges és finom étkezésben lehetett részünk.

A tábor vasárnap istentisztelet zárta Magyar né Seres Gabriella lélekemelő lelkipásztori szolgálatával. Úgy véljük, hogy a résztvevők a közös programok és az egyéni, meghitt beszélgetések kapcsán valóban közelebb kerültek egymáshoz és maradandó élményekkel térhettek haza.

Reméljük, hogy e rövid beszámoló másokban is kedvet ébreszt a közös táborozásokhoz, amely gyülekezetünkben szép hagyománnyá válhat, ezért kívánjuk, hogy Isten tartsa meg Nagytiszteletű úr ezen jó szokását a jövőben is! **CSÚZ IMRE – TÓTH JOLÁN**

Elköszöntek a főnövértől

A Csértán Márton Otthon lakói és dolgozói augusztus 28-án köszöntek el Vajda Józsefné Ica főnövértől nyugdíjba vonulása alkalmából (első képünk).

Az ünnepségen Nagytiszteletű dr.

Petró László vezető lelkipásztor Kiss Gyöngyi intézményi lelkésszel (középső képen) közösen hirdették Isten ígését. Ezt követően dr. Tapazdi Tamás a Kaposvári Református Gyülekezet gondnoka, majd Halász Diána a Csértán

Márton Otthon vezetője köszöntö meg Icanak az elmúlt 18 év munkáját. Kemény Lajosné Reményik Sándor Mi mindig búcsúznak c. versével köszönt el a lakók nevében. Az ünnepélyes alkalom szeretetvendégséggel zárult.

Nyáron sem tétlenül

Gyorsan elrepült a nyár, idősothtonaink lakói számára ezek a napok sem teltek el hasztalanul. Rengeteg tartalmas, izgalmas program várta őket a mindennapok során. Foglalkozások között most is volt irodalmi, kreatív, zenés elfoglaltság. Egyik legkedvesebb időtöltés volt számukra meleg nyári napokon, a közös nótázás, ahol először sokan megijedtek a szereplés tudatától, de egy-egy foglalkozáson való részvétel után a legtöbb lakónk bátran kapcsolódott be adalolásba és ilyenkor vidámnótázó hallatszik, az otthonba belépők számára. Öröm ilyenkor az idős, sok mindent megélt emberek arcát látni, hiszen felelevenedik bennük ifjúkoruk kedvelt énekei, visszajönnek a régi történetek és esetleg újra átélnek azokat a kellemes emlékeket, amit életük tavasza nyújtott nekik.

Az idősothton körüli kis kertek színesen pompáznak, nemhiába hiszen az otthon tevékeny lakóidén nyáron is lelkesen öntözték, gyomláltak, szépítették virágoskertjeiket. A kikelő, gyönyörű növények mindig jó kedvre derítenek és alkalmat ad arra, hogy érdekes beszélgetést találjanak egymás között. A

kertészkedés kellemes időtöltés és a gyönyörű virágoskerteket elnézve újra hasznosnak érezhetik magukat. Az ezer színben pompázó virágok gondozását a még dolgozni tudó lakók végzik. Azok, akik dolgozni, segíteni már nem tudnak, kerekesszékekben ülve nézik a kerteseket, és nekik akár mindennapos tevékenységek közt szerepelhet a virágokban való gyönyörködés.

A délelőtti elfoglaltságok között volt közös sütés-főzés, amit legtöbb gondozott nagyon kedvel. Szívesen vitatják meg sütemény készítés közben egy-egy csemege elkészítésének fortélyait, ami szintén teret enged a kellemes élmények felidézésére. Az elkészült finomságokat a lakóink ebéd után jóízűen elfogyasztották.

MOLNÁR KRISZTINA TERÁPIÁS MUNKATÁRS

Munkácsy Krisztusa

Gyülekezetünk szervezésében egy igen érdekesnek és izgalmasnak kinálkozó programot hirdettünk meg. Augusztus 6-án dr. Gaál Botond, egyetemi tanár, a Debreceni Református Hittudományi Egyetem nyugalmazott dogmatika professzora, az MTA doktora volt a vendégünk, aki a Gyülekezeti házban tartott előadást a híres Munkácsy-trilógiáról.

Az alkalmat széles körben meghirdettük és örömmel tapasztaltuk, hogy a terem szinte teljesen megtelt, sőt, még a helyi média is igen erőteljesen érdeklődött ezen kulturális esemény iránt.

Az előadás rendkívül élvezetes volt. Sok ismerettel gyarapodhattunk, amely a három festményt (Krisztus Pilátus előtt, Ecce Homo, Golgota) a lehető legteljesebb módon mutatta be. Megismerhettük a keletkezési körülményeket, azt az olykor igen rögzös utat, amelyet be kellett járniuk a festményeknek. De ezeken túl páratlan módon gazdagodhattunk művészettörténeti információkkal és ami talán a legfontosabb volt, megért-hettük, hogy hitünk hogyan is tükröződik vissza ezekben az alkotásokban. Az este során volt alkalom elmélyülni a gyönyörű képek részleteiben, amelyeknek számos üzenetük hitünk erősítésére szolgált. Nagy élmény volt az előadó számára is szembesülni azzal, hogy egy

Dr. Gaál Botond

Megtelt a gyülekezeti házunk az izgalmas előadásra

dunántúli közösségből is sokan személyesen megtekint-hették már az ország valamely pontján a képeket.

Minden tekintetben nagy jelentőségű volt ez az esemény a gyülekezet számára. Örömmel töltött el mindenkit a találkozás, hiszen a hosszú távollét után mindenki vágyott már egy ilyen jellegű közösségi alkalomra. Tavasszal nagy sikerű sorozatot indítottunk Gyülekezeti esték címmel, ugyan némiképpen ennek az estének eltért attól a felépítése, de ismét megmutatkozott, hogy a közösség életében igenis nagy jelentőséggel bír az, hogy ne csak a templomi alkalmakon legyünk együtt. S talán egy újabb irány is megmutatkozott a gyülekezet számára. Hiszen kiderült az is, hogy igenis fontos egy keresztyén közösségnek foglalkozni a világot érintő, tudományos,

művészeti vagy akár kulturális kérdésekkel. Felismertük és megéltük ezen az estén azt a felelősségünket, hogy egyáltalán nem lehet mellékes egy közösség számára, hogy tud-e ilyen módon értéket, szemléletet és gondolkodást adni környezetének számára. Mindezt pedig úgy kell tennünk, hogy hitünk oldaláról nézve kell mindennek értelmet találni. Innen nézve hatalmas felelősség, hogy a református egyház és benne a Kaposvári Református Egyházközség hogyan tudja szellemi kincseit nem csupán saját berkein belül megélni és kamatoztatni, hanem azokkal mimódon tud munkálkodni a „város jólétén.” (Jer 29, 7) Adja Isten, hogy az előttünk álló időszakban még számos, ehhez hasonló rendezvényen lehessünk együtt!

DR. PETRÓ LÁSZLÓ
LELKIPÁSZTOR

Lelkészgyermek keresztelese

Dr. Petró László és dr. Petróné Oláh Edina lelkészpárunk kisfiának, Máté keresztelese örülhetett az egész gyülekezet. Hálát adtunk ezen az alkalmon a Mindenható Istennek a lelkészcsaládban történő gondoskodásáért. A gyülekezet részéről dr. Tapazdi Tamás gondnok, majd Molnár Tímea igazgató fejezte ki áldáskívánását az egész család felé. A gyülekezet kórusa az egész közösség nevében köszöntette legifjabb gyülekezeti tagunkat, Petró Mátét.

Dr. Kocsis Attila lelkipásztor keresztelte meg a lelkészpárunk kisfiát, Mátét

A boldog szülők és keresztszülők kezükben tartják a legifjabb gyülekezeti tagunkat

„Rendhagyó tanévnyitás...”

Az idén iskolánk 28. tanévnyitó istentiszteletét augusztus 30-án tartottuk kissé rendhagyó szervezésben. A református templomban az 1. és 9. osztályos diákok, valamint az ünnepségen elismerésben részesített 11. évfolyamos tanulók, szülei, osztályfőnökeik és iskolánk vezetősége vett részt, mi pedig a többi tanulóval és pedagógustársaimmal az iskolában az osztálytermekben néztük az élő közvetítést.

Az ünnepség kezdetén dr. Petró László Nagytiszteletű Úr tartott áhítatot. Az idézett igeszakasz (Sámuel 1/13/8) után beszédében szólt az elmúlt időszak nehézségeiről, megszólítva mind a gyerekeket, mind a szülőket és minket, pedagógusokat is. „Nem a félelmekre kell figyelni, hanem amíg várunk, az élő Isten munkálkodik... ne a félelmekre figyeljünk, ne azok legyenek a szemeink előtt, amelyek akár nehézséget és gondot jelentenek, legyen előttünk az az Istenhez való kötődés, amely átemel majd bennünket mindenben.” – mondta.

Az áhítat után Molnár Tímea, iskolánk igazgatója köszöntötte a megjelenteket, majd a kis elsőseink mutatkoztak be verses, énekes műsorukkal, melyet tanítóik, Zentainé Kovács Ibolya, Nádasdi Eszter, Barta Nikolett és dr. Vörösné Baráth Livia vezetésével adtak elő.

A városi tanévnyitó ünnepségen Tálos-Nezdei Adrienn polgármesteri dicsérő oklevelet kapott

Az igazgató tanévnyitó gondolai-val folytatódott az ünnepi istentisztelet. „Ez a tanév nagyon sok feladatot tartogat nekünk... lelkünk-ből elő kell varázsolnunk az együtéléshez szükséges képességeinket: a jól megtanult türelmet, együttérzést, felelősségvállalást, a segítőkészséget, megértést, alkalmazkodni tudást.”

Az ünnepség a fogadalomtételekkel és a jubileumi kitüntetések átadásával folytatódott. Horváth Ágnes tanárnő és Forrainé Kristóf Éva Szilvia tanítónő tett fogadalmával bizonyosságot intézményünk iránti elkötelezettségéről.

Az újonnan belépő 9. osztályos diákjaink is fogadalmat tettek. Külön öröm számunkra, hogy a 29 tanuló közül 23 a Lorántffyban nőtt fel. Nekik és osztályfőnöküknek, Petz Johanna tanárnőnek sikeres együttműködést kívánunk az előttük álló négy évre!

Hagyomány, hogy az iskolánkban a 10 évet eltöltött diákok, és a 20 évet eltöltött dolgozók jelképünkkel, a zászlós báránnyal ellátott kitűzött kapnak az elismerésül és köszönet jeléül. Munkatársaink közül ezt az idén Andik Józsefné kapta, aki 2010 óta dolgozik a Lorántffy iskolában. Az idei tanévnyitón a jelenleg 11. osztályos tanulók közül Barabás Réka Fanni, Borzási Ágnes, Csendes Dániel, Csontos Mihály, Fülöp Bence Adorján, Győrbíró Kristóf Nataniel, Horváth Adél Anna, Király Emma Izabella, Luokkala Brian David, Papp Sára, Patyi Regina Krisztina, Pavlányi Benedek, Szabó Regina, Teleki Máté és Tóth Zsombor Sándor kapott kitűzött.

A városi tanévnyitó ünnepségen magas szintű szakmai munkájáért polgármesteri dicsérő oklevélben részesült Tálos-Nezdei Adrienn tanárnő.

Az elismerésben részesített kollégák és tanulók, a fogadalmat tett diákok és nevelők életére Isten áldását kérjük!

A mindenható Isten segítségét kérjük az idei tanévünkhöz, pedagógustársaimmal reménykedünk abban, hogy tantermi keretek között folytathatjuk az iskolai munkát, a református iskolák hagyományait, szellemiségét továbbra is őrizni fogjuk.

MÉSZÁROS MÓNICA TANÁRNŐ

Csendesnap Hajmáson

Tanévünket Hajmáson kezdtük meg, ahol a tantestület csendesnapon vett részt.

Dr. Petró László nagytiszteletű úr tartott áhítatot, amelynek témája a hivatás és a munka összekapcsolódása volt a bibliai-vallásfilozófiai igéken keresztül, s hogy mindent jól értsünk és értelmezzünk, pp-előadás kísérte a szívhez szóló gondolatokat. Kollégáink már március óta nem lehettek így együtt, elcsendesedve, mélyen gondolkodva.

Ezért befelé figyelve hallgattuk mindannyian ezeket a bölcs szavakat – és mindenki boldog volt, mert újra együtt lehettünk, és boldog, mert a pedagógusi hivatás oly közel áll a szívünkhöz, és mert végre egymást nem a digitalizált világ villogó képernyőjén keresztül-lüdvözölhettük.

Vidám csapatépítő játékokon keresztül kicsit jobban megismertük egymást. Az egyik ezek közül igen izgalmas volt, hiszen mindenkinek választania kellett egyet az

előre elkészített képek közül, ami leírja azt, hogy hogyan érzi magát.

A finom ebéd után a tanév előkészítése következett, itt értettük meg talán igazán, hogy újra kezdődhet a munka a tantermi körülmények között. A tartalmas napot sporttal, sétával, finom kávéval zártuk.

Nagyon eredményes 2020/2021. tanévet és jó egészséget kívánunk minden kollégánknak, munkatársunknak, lelkészeinknek, hitoktatóinknak – a tanterem falai között!
NÓGRÁDINÉ PÓCS LUJZA ÉS SZABÓ GERGELY

Örömteli találkozás az ovisokkal

„Engem szeret Jézusom, Bibliából jól tudom. Mind Övé a kisgyermek, erőt ad a gyengének. Így van Ő szeret, Ő szeret nagyon! Így van Ő szeret, igéjéből tudom!”

Bár a 2019/2020. nevelési év második fele a világjárvány elleni védekezés miatt a tervezettől másképpen alakult, összefogással, kitartással és tenni akarásunkkal óvodánk dolgozói többféle módon segítettek óvodásainknak és családjaiknak.

A különböző területek tervezett tevékenységeit online videó feltöltésekkel közvetítettük, a városvezetéssel szoros együttműködésben március 18-tól ügyeletet tartottunk, dajkáink pedig maszkok varrásával támogatták a védekezést egyházunk idősek otthonainak dolgozói számára, melyet a város egy rendezvény keretein belül, emlékérem átadásával köszönt meg.

A krízishelyzet enyhülésével május 25-től ismét fogadtuk a gyerekeket, és a törvényi előírásnak megfelelően 2 hét takarítási szünet kivételével folyamatosan nyitva tartottunk. Az újranyitást követően - a szigorú higiéniai előírásokat betartva - óvodánk két csoportjában, a Báránka és a Halacska csoportban, évszázó játék keretében köszöntünk el iskolába induló gyer-

Csepeli Virág (balról), Jutai Tímea, Orbán Katalin óvodapedagógusok és Gyöngy Lilla dajka

Balogh Lajosné Marcsi

életet, élménydús játékokkal, tevékenységekkel, mozgásos percekkel és alkotási lehetőségekkel.

A nyár végéhez közeledve szeretettel és izgalommal készültünk az új nevelési év megnyitására és szeptember 2-án nagy örömmel fogadtuk óvodásainkat. A már eddig is „LOZSUS ovisok” között voltak gyerekek, akikkel személyesen első ízben találkozhattunk március 16. óta. Felemelő és érdekes találkozás volt mindkét fél számára. Az óvodánkban folyó szeretetteljes, családias lelkületű, keresztyén értékrendet tükröző nevelésnek köszönhetően, „régén látott” ovisaink is úgy

mekeinktől. A nyári hónapok során összevont csoportokkal szerveztük meg gyermekeink számára a nyári

léptek át a küszöbön, mintha ez az időszak csupán egy rövid betegség utáni visszatérés lett volna.

A 2020/2021. nevelési évben, így négy új kolléganő kapcsolódott be a nevelőmunkába: Jutai Tímea, Csepeli Virág és Orbán Katalin óvónők, valamint Balogh Lajosné és Gyöngy Lilla dajkák segítik mindennapjainkat.

Az óvodánkba újonnan érkező gyermekeket két csoport fogadta: a Báránka csoportba 28, a Halacska csoportba 6 kiscsoportos gyermeket vártak az óvónők és dajkák különleges szeretettel. Természetesen a befogadás időszakában is kiemelt figyelmet szenteltünk a járványügyi intézkedések betartására, hiszen óvodánk mindaddig nyitva tudja tartani ajtaját, míg mindannyian igyekszünk a megelőzést támogató intézkedésekre fokozott figyelmet fordítani.

BAGLYOS ENIKÓ ÉS GELENCSÉR EGONNÉ
ÓVODAPEDAGÓGUSOK

Ismerkedő tábor a legkisebbeknek

Már augusztus utolsó hetében megkezdtek 1. osztályosaink az idei tanévet. Ismerkedő táborozáson vettek részt Zselickisfaludon, ahol három napot töltöttek el barátságos környezetben.

Új tanítóik (dr. Vörösné Baráth Livia, Barta Nikolett, Nádasdi Eszter, Zentainé Kovács Ibolya) színes programokkal lepték meg őket, a gyerekek megismerkedtek az osztálytársakkal, új feladatokkal. Ebben a pár napban közösen elkészítették és begyakorolták az énekekkel tarkított évnnyitó műsort is. A gyermekek a szüleikkel érkeztek a táborba, akik szintén több programba bekapcsol-

Az első osztályosok elégetik a gallyakat

lódottak. Volt, aki közös sportfoglalkozáson, táncban, foci vagy éppen játék közben próbálta megkönnyíteni gyermeke beilleszkedését az osztályokba. A remek időjárás is gondos-

Jól esett az uzsonna a kicsiknek

kodott még a nyári hangulatról, igazán mosolygós gyerekek tértek haza, akik szeptember 1-én már gond nélkül léptek át iskolánk kapuját.

NÁDASDI ESZTER TANÍTÓ

Első sor: dr. Kerekesné Pytel Anna, dr. Vörösne Baráth Livia, Barta Nikolett, Biró Erika osztályfőnök, Molnár Tímea igazgató, dr. Petró László az igazgatótanács elnöke, Kocsi Zsuzsanna ig. h., dr. Farkasné Papp Ágnes ig. h., Szabó Lászlóné, Mészáros Mónika. Álló sor 1: Farkas János, Csamári Réka, Jászberényi Emma, Jankó Dzszenifer, Gyuricsán Lenke, Kristóf Karolina Éva, Tapazdi Éva Viola, Bánfai Petra, Lönghárd Dorottya, Cseh Kornélia, Kozma Dorka, Kammerloher Vivien, dr. Kolláthné Kovács Ágnes, Kondoray Béla. Álló sor 2: Farkas Aletta Nádja, Fazekas Bence, Fazekas Bálint, Gede Márton, Szanda Máté, Kaszás Bence, Péter Barnabás, Varga Roland, Szántó Norbert Dávid, Horváth Zita, Simon Johanna. Álló sor 3: Zentainé Kovács Ibolya, Nádasdi Eszter, Kern Ágota, Surányiné Zethner Gabriella, Herczog Anita. Álló sor 4: Kurucz Csilla, Lipót Andrea, Szűcs Gyöngyi, Kreskai Edina Irén, Vargáné Halász Anett, Szira Erika, Radics Mária, Tódorné Vukov Éva, Nagy László

Első sor: dr. Kerekesné Pytel Anna, Zentainé Kovács Ibolya, Nádasdi Eszter, Kondoray Béla osztályfőnök, Molnár Tímea igazgató, dr. Petró László az igazgatótanács elnöke, Kocsi Zsuzsanna ig. h., dr. Farkasné Papp Ágnes ig. h., Szabó Lászlóné, Mészáros Mónika. Álló sor 1: Farkas János, Kozma Boglárka, Vincze Martina, Perák Boglárka Kíra, Vadóc Málna, Lutor Barna, Andrasek Adrienn, Jarabi Júlia, Horváth Ádám, Kovács Luca, Pupák Adél, Kovács Péter Benedek, Kis-Jónás Csilla Jázmin, László Réka, dr. Kolláthné Kovács Ágnes. Álló sor 2: Böröcz Levente Benedek, Fehér Koppány, Kéri Bernát, Weidl Márk Ádám, Völgyi Máté, Magyarcsik Dávid, Székely Olivér, Kiss Botond Ákos, Sárosiné Horváth Zsuzsanna. Álló sor 3: Lipót Andrea, Kern Ágota, Surányiné Zethner Gabriella, Herczog Anita. Álló sor 4: Biró Erika, Dr. Vörösne Baráth Livia, Kurucz Csilla, Szűcs Gyöngyi, Kreskai Edina Irén, Vargáné Halász Anett, Szira Erika, Radics Mária, Tódorné Vukov Éva, Nagy László

Bugacon és Kecskeméten járt a Károli kör

A Károli kör tagjai augusztus 27-én 6 órakor indult útnak, hogy ellátogasson a Kiskunsági Nemzeti Parkba megnézni milyen egy pusztá, megcsodálni a „hirös várost” Kecskemétet.

Útközben Isten tenyerén áhítatos gyülekezeti füzetünkéből aznap dr. Petró László vezető lelkipásztorunk által írtakat olvastam fel, mely útmutatást adott egész napunkra, hogy Krisztus nélkül elveszettek vagyunk, tudjunk szeretettel tekinteni egymásra.

A Bugaci pusztába lovaskocsikkal mentünk be. Először a Pásztor-múzeumban tanulmányoztuk hogyan éltek régen a pásztorok. Nagy élmény volt látni az őshonos magyar állatfajokat: a delelő szürkemarha gulyát, a racka birka nyáját, a rőfögő mangalicákat, etettük a szamarakat, megsimogattuk a szép lovakat. A csikósok látványos lovasparádén mutatták be a ló és az ember összetartozását.

A pusztá szélén a Karikás csárdában mindenkinek nagyon ízlett az ebéd, különösen a bugaci fatányéros.

Kecskeméten gyalogos városnézéssel folytatódott a programunk.

Először a Katona József Színház eklektikus stílusú épületét néztük meg. Láttuk a magyar szecesszió két csodálatos épületét a Cifra palotát és a Városházát.

A város legmagasabb épülete az 1779-ben épült Nagytemplom

Vágató lovak hátán áll a csikós

Csoportunk a református templom előtt

A hosszú séta után jól esett a fagyizás

A református templom az Angster orgonával

(Öregtemplom a népdalban). Ezt másolták az alföldi települések. Nagyharangja 1819. április 2-án a hatalmas tűzvészben megolvadt. Ennek emlékére minden évben április 2-án 9 órakor megszólal az összes kecskeméti templom harangja. Újra öntötték, 2483 kg. A toronyóra 1889-ben a Királyi Udvari Toronyóra Gyárban készült. Azóta pontosan működik. Országunk legnagyobb számlapú órája. A nagymutató 242 cm hosszú.

A Szent Miklós templom Kecskemét legrégebbi ma is álló épülete. 1290 körül épült. A

Reformáció kezdetén együtt használták a katolikusok és a reformátusok. Innen kapta a Barátok Temploma nevet.

A Református Templomot Pálóczi Károly lelkész mutatta be amely belül késő barokk, gyönyörű rokokó szószékkel. A lelkipásztor elmondta, hogy 15 ezer református él a városban. Egyházfenntartói járulékot 1000 fő fizet. Általános és közép iskolája is van a gyülekezetnek.

Fáradtságunkat oldotta a finom fagy. Sétálva a Mindszenty és Kossuth szobrokat megnézve ért véget a kirándulásunk.

BICZÓ KATALIN

Kántorunk esküvője

Augusztus 15-én esküvőre hívtak a templomunk harangjai, ifj. Bellai Zoltán és Kiss Szilvia házasságkötésének örülhettünk. Az istentisztelet három lelkipásztor szolgálatával zajlott. Perpékné Papp Éva lelkipásztor az igehirdetés szolgálatát végezte, Pásztor Dániel a Tiszáninnen Református Egyházkerület lelkészi főjegyzője az esküt vette ki az ifjú pártól, míg dr. Petró László lelkipásztor a kaposvári gyülekezet részéről köszöntötte az ifjú párt.

Bellai Zoltán Kiss Szilviával kötött házasságot Perpékné Papp Éva lelkész előtt

Dr. Petró László lelkipásztor ajándékkal köszöntötte az esküt tett házaspárt

Orgonafelújítás

Az Egyházközség régi vágya, hogy a templom karzatán lévő Angster orgona újra megszólalhasson és kísérhesse a gyülekezet éneklését.

Az orgona állapota miatt az Egyházközség egy másik hangszer vásárlásával próbálta meg ezt a hiányt betölteni. Azonban most örömmel számolunk be arról, hogy lehetőség nyílik az orgona teljes körű felújítására, ami két lépésben fog megtörténni. Első lépésként restauratori munkák kezdődnek majd, hiszen szükséges a teljes játszóasztalt és az orgonaszekrényt felújítani. Majd a felújítás második lépéseként következik a hangszer tényleges működőképessé tétele, hogy Isten dicsőségére szólhasson még nagyon sokáig a Kaposvári Református Templomban.

Fotó: Nagy Miklós

2022-re megújul az Angster orgonánk

A felújítás elkezdése az időjárás függvénye, hiszen a hideg beálltával a restaurátorok nem tudnak dolgozni. Így amint az adminisztrációs kérdések letisztázódnak, ki is fog derülni, hogy el kell-e kezdődnie ebben az évben a felújításnak, vagy maga a hangszer szétszedése is tavasszal válik esedékessé. Ami bizonyos, hogy a két lépcsős felújítás

befejezését 2022-re vállalta a kivitelező, akinek árajánlatával a Presbitérium a legmesszebbmenőkig elégedett volt. Ugyan a felújítás a gyülekezeti éneklést nem érinti majd, de meglehetősen kényelmetlenségekkel jár majd, hiszen az orgonát már a restaurálási munkák kezdetén szét fogják szerelni. Így hosszú időre (akár 10-12 hónapra) is fel kell készülnünk arra a látványra, hogy belépéskor a szemközti karzaton a megbontott orgona látványa fogad majd bennünket.

Mindezzel együtt hálásak vagyunk az Örökkévaló Istennek, aki lehetővé teszi a csaknem 32 millió forintos beruházást. Legyen Övé érte a dicsőség és használhassa majd örömmel a gyülekezet régi pompájában a megújult hangszert!

DR. PETRÓ LÁSZLÓ, LEKIPÁSZTOR

Vendégház megnyitása

A Soli Deo Gloria pünkösdi számában részletesen írtunk a Lestyán Ferenc Református Vendégház kialakulásáról, a létesítés körülményeiről és arról a funkcióról, amit remélhetőleg a gyülekezetünkben be fog tölteni ez a hely. Az Egyházközség Presbitériuma szeretné ha méltó körülmények között indulhatna el útjára ez a létesítmény, hiszen figyelemmel követte a kialakítás folyamatát. Szeptember 15-én egy Presbiteri bibliaóra keretében a jelenlévők bepillantást nyertek és látogatást tehettek a Vendégház pincéjében, ahol is még a cikk megjelenésekor is folyamatosan zajlik a munka. Ezen látogatás alkalmával a Presbitérium megállapította, hogy egy rendkívül modern, mégis korhű kialakítás mellett veheti majd birtokba az Egyházközség az új konferencia központot.

Azóta a Presbitérium arról is döntött, hogy a reformáció ünnepéhez kötődve szeretné méltó módon megnyitni a Vendégházat. Ezért október 30-án, 16:30 órai kezdettel

szeretettel hívunk mindenkit a Vendégház ünnepélyes megnyitójára a Kossuth u. 26. szám alatti létesítménybe. Majd azt követően 17:30-tól a Kaposvári Református Templomban reformáció ünnepi gálaestet tartunk annak örömeire és tiszteletére, hogy gyülekezetünk és ezáltal az egész város közössége újabb református értékkel gazdagodhat. Szeretettel várunk mindenkit erre az ünnepi alkalomra!

DR. PETRÓ LÁSZLÓ, LEKIPÁSZTOR

Közös reformációi istentisztelet

Az idei évben is szeretnénk kifejezni összetartozásunkat a reformáció ünnepén és együtt, közösen megvallani hitünket a kegyelmes és bűnbocsátó Istenben. Ahogyan már a helyi hagyomány kialakult, a reformáció napján, október 31-én, délelőtt 10 órától tartunk közös istentiszteletet a Kaposvári Evangélikus Gyülekezettel. Ebben az esztendőben a közös alkalom az evangélikus templomban lesz megtartva, amelyen Pongrácz Máté evangélikus lelkipásztor végzi az igei szolgálatot, és dr. Petró László református lelkipásztor tart előadás a reformáció témájában. Mindenkit szeretettel várunk erre az ünnepi alkalomra!

Fotó: Nagy Miklós

Templomtisztítás

Évek komoly problémát jelent gyülekezetünk számára a templom épületéből kinövő gallyak kezelése. Sajnos ebben az évben is megjelentek, majd kiszáradtak azok az ágak, amelyek nagy része még a valamikori kidőlt császárfá maradványai.

Mindenesetre a téglák között gyökereket eresztett magok nagyon is képesek rövid idő alatt megerősödni. Sajnos két problémát is okoznak ezek az ágak. Egyfelől a templom esztétikai képét rontják, meglehetősen elcsúfítva ezzel a patinás épületet. De ettől sajnos nagyobb baj, hogy balesetveszélyt is jelentenek, hiszen a gyökerek erősödése révén elmozdítják helyükről a téglákat és ezáltal sérül az épület állaga. A leg súlyosabb esetben azért jelenthetnek komoly gondot ezek a téglák

Tűzoltók tisztították meg a templomunkat

elmozdulások és lehullások, mert a magasság révén már a kerítésen belülre, hanem járdára is leeshet egy-egy téglát, ezzel veszélyeztetve mind a templomiba látogatókat, mind a járó-kelők testi épségét. Ezért szeretnénk volna, hogy mihamarabb el lehessen távolítani ezeket a kinőtt ágakat a templom faláról.

Levélben kerestük meg ezért Róth Zoltán tűzoltóparancsnokot, aki készséggel állt rendelkezésre és azonnal felajánlotta, hogy a Tűzoltóság eltávolítja ezeket a gallyakat. Augusztus 28-án rendőrségi forgalomirányítás mellett parancsnok úr vezetésével a Tűzoltóság gyönyörűen megtisztította a templomunk falát, hogy minden veszélyforrás elhárulhasson. Hálásan szeretnénk megköszönni itt is azt a nagyvonalú segítséget és hozzáértést, amellyel a Tűzoltóság segítségünkre volt aznap. Köszönet illeti volt diákunkat, Horváth Benjámint is, aki ellátott bennünket egy olyan szerrel, amelyet a tűzoltók a levágott ágak tövére kentek és remélhetőleg ennek következtében az ágak jónéhány évig nem fognak majd ismét kihajtani.

DR. PETRÓ LÁSZLÓ

A táborok a feltöltődés helyei

Évtizedek óta hozzátartozik a kaposvári gyülekezet szolgálatához a balatonfenyvesi és a zselickisfaludi táborok szolgálata. Nemcsak nyaranta, hanem az év minden szakaszában komoly figyelmet kell fordítani a táborok felkészítésére és rendbe tételére, hogy a nyarat teljes kapacitással végig tudjuk vinni. Az idei évben azonban némiképpen másképpen alakultak a dolgok. Sajnos a koronavírus ezen területen is meglehetősen nagy nyomot hagyott. Jellemzően iskolai vagy gyülekezeti közösségek látogatnak el táborainkba, akik sajnos – teljesen érthető módon – még a tavasz során jónéhány foglaltságot lemondtak. Így mind Balatonfenyves, mind pedig Zselickisfalud tekintetében azt lehet elmondani, hogy a nyár első felében egyetlen tábor sem lehetett megtartani és sajnos komoly visszamondások voltak a nyár második felében is. Bizakodtunk abban, hogy legalább a nyári szezon második fele rendben lemehet, de panaszra így sincs okunk, hiszen Isten kegyelme az,

A balatonfenyvesi tábor bejárata

hogy ennyit is megtehettünk. Igyekeztünk új csoportokat bevonni, új táborokat megszervezni. De ez a kicsit csendesebb időszak arra is alkalmas volt, hogy sok mindent átgondoljunk a jövővel kapcsolatosan. Ezért kezdeményeztük mindkét táborhely tulajdoni és üzemeltetési rendezését.

Balatonfenyves tekintetében örömmel számolok be arról a szándékról, amely szerint hosszú időre a Kaposvári Református Egyházközség gondozásában maradna a tábor, ezzel lehetőséget teremtve a folyamatos fejlesztéseknek. Terveink szerint jövő nyárra több komoly

Az egykori parókia ma tábor Kisfaludon

változással várhatnánk a hozzánk érkezőket. Szeretnénk megteremteni annak a lehetőségét, hogy táborozóink nyugalomban és Isten közelségében tölthessenek fel.

Zselickisfalud vonatkozásában is örömteli a folytonosságnak a szándéka. Szeretnénk, ha ezentúl is megmaradna a jó kapcsolatunk a helyi gyülekezettel és így tudnánk továbbra is örömmel várni az elcsendesedni és feltöltődni vágyókat. Jó reménységünk van arra, hogy mindez hosszú biztosítottak tűnik majd. Adja Isten, hogy táboraink a jövőben is szolgálják majd az Ő nagy nevének dicsőségét! Ámen